Р Е Ш Е Н И Е
№ 44564

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 52 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7400** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е на основание постъпила жалба от С. З. С. от [населено място], депозирана чрез адв. Й. Н. от САК срещу Заповед №3286з-1283/06.04.2026 г. на ВПД Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация №8403/12.11.2013 г. по описа на 09 РУ – СДВР, извършена на оспорващия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неправилно приложение на материалния закон и неотчитане на индивидуалните обстоятелства. Твърди се, че горните регистрирани данни касаят само престъпление, като към момента, жалбоподателят е реабилитиран. Сочи, че позоваването на органа на чл.81, ал.3, вр. чл.80 от НК е неотносимо, тъй като наказателното производство е приключило с влязъл в сила акт. Според жалбоподателя настъпилата реабилитация, макар да не е сред основанията по чл.68, ал.6 от ЗМВР, следва да бъде съобразена с оглед Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на Съда на Европейския съюз. Посочва се, че съгласно същото реабилитацията може да е индиция за по-нисък риск и да обоснове по-кратък срок на съхранение на данните. Неограниченото във времето съхранение на личните му данни се определя като непропорционална намеса в правото на зачитане на личния живот по чл.8, §1 от ЕКПЧОС. В тази връзка се сочат давността на деянието, младата възраст на дееца към момента на извършването му, ниската стойност на предмета на престъплението и по-лекия характер на наложеното наказание. Оспорва се изводът на органа, че личността на жалбоподателя е рискова за обществото. Обстоятелствата, свързани с трудовата му заетост, семейното му положение и участието му в търговски дружества, се определят като

правно ирелевантни. Счита, че задържането му по реда на ЗМВР и наложените санкции по ЗДвП са неотносими към необходимостта от запазване на регистрацията. От страна на жалбоподателя е направено позоваване на съдебна практика, с която е прието, че предходен отказ на органа е постановен при формален анализ на личността му. Поддържа становище, че същите мотиви са възпроизведени и в оспорената заповед. По изложените съображения се иска отмяна на атакуваната заповед. Претендира се присъждане на разноски.
Ответникът – ВПД директора на Главна дирекция „Национална полиция“, в представена писмена защита от 16.10.2026 г., излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от страна на жалбоподателя.
По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в изпратената в заверено копие административната преписка.
Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е инициирано по искания с идентично съдържание, подадени от С. З. С. чрез пълномощника му адвокат Й. И. Н. от САК, заведени с вх. рег. № 328605-162 от 24.10.2023 г. по описа на ГДНП – МВР и вх. рег. № 513000-72121 от 24.10.2023 г. по описа на СДВР, с които е отправено искане за снемане на извършената му в 09 РУ – СДВР полицейска регистрация с рег. №8403 от 12.11.2013 г. на основание настъпила реабилитация по право и отпаднала необходимост от по-нататъшно съхраняване и обработване на личните му данни в масивите на МВР.
Видно от данните по преписката, на основание чл.68, ал.1 от ЗМВР е извършена полицейска регистрация с рег. №8403 от 12.11.2013 г. по описа на 09 РУ – СДВР на С. З. С. по повод привличането му в качеството на обвиняем по досъдебно производство № 3006/2013 г. по описа на 09 РУ – СДВР (преписка вх. №39313/2013 г. по описа на С. районна прокуратура). Наказателното преследване е било образувано за това, че на 05.11.2013 г. около 22.00 часа в [населено място],[жк], от паркиран в локалното платно пред бл. 303 лек автомобил марка „Ф. М.“ с ДК [рег.номер на МПС] , С., в съучастие като съизвършител с Б. А. К., е отнел чужди движими вещи: един брой детско столче за автомобил марка „Бертони М.“ на стойност 112,00 лева, два броя тенис ракети марка „У.“ на стойност съответно 120,00 лева и 24,00 лева, калъф за тенис ракета на стойност 6,50 лева, телескопична въдица на стойност 20,00 лева, платнена чанта за инструменти на стойност 10,00 лева, отвертка „Б.“ на стойност 7,50 лева и комплект ключове на стойност 5,00 лева – всички вещи на обща стойност 305,00 лева (равностойни на 155,94 евро) от владението на О. С. Ц., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл.194, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК. На 24.04.2014 г. С. районна прокуратура е внесла в Софийския районен съд обвинителен акт срещу двамата обвиняеми, по който е било образувано НОХД №8295/2014 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 9-ти състав.
Със споразумение по реда на чл.384 от НПК, одобрено с протоколно определение от 09.12.2014 г., постановено по НОХД № 8295/2014 г. от 9-ти състав на СРС и влязло в законна сила на същата дата, производство е било прекратено. По силата на одобреното споразумение С. З. С. се е признал за виновен в извършване на описаното престъпление против собствеността, като при условията на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК му е било наложено наказание „пробация“ за срок от шест месеца с две пробационни мерки, а именно:
-„задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност на явяването и подписването два

пъти седмично;
- „задължителни периодични срещи с пробационен служител“. Причинените от деянието имуществени вреди са били изцяло възстановени на пострадалото лице.
По делото е приложена Справка с рег. №251113005000495984 от 13.11.2025 г., издадена от ЦАИС „Съдебен статус“, видно от която наложеното наказание „пробация“ е било изтърпяно изцяло от С. на 15.07.2015 г. След изтичане на законоустановения тригодишен срок по чл.86, ал.1, т.2 от НК, в който лицето не е извършило друго престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или по-тежко наказание, на 15.07.2018 г. по отношение на С. З. С. е настъпила реабилитация по право.
Във връзка с подадените на 24.10.2023 г. от страна на С. искания за снемане на регистрацията от Директора на СДРВ е изготвено Предложение с рег. №513р-125376 от 13.12.2023 г. до Директора на ГДНП, в което е изложено становище за отказ за снемане на полицейска регистрация №8403/12.11.2013г. на 09 РУ – СДВР, поради липса на основания по чл.68, ал.6 от ЗМВР.
Въз основа на така даденото предложение е издадена Заповед №3286з-4740 от 29.12.2023 г. на Директора на ГДНП, с която е отказано снемането на полицейската регистрация на С.. Изложен е мотив, че прекратяването на делото със споразумение и настъпилата реабилитация не попадат сред лимитативно изброените основания по чл.68, ал.6 от ЗМВР. Заповедта е била връчена на 24.01.2024 г. и оспорена пред Административен съд – София-град.
С Решение №2868 от 29.04.2024 г. по адм. дело №1920/2024 г. Административен съд – София-град, I отделение, 5 състав, е отменил Заповед №3286з-4740 от 29.12.2023 г. и е изпратил преписката на директора на ГДНП за ново разглеждане при задължителни указания по прилагане на правото на Европейския съюз и задължителната практика на СЕС по Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22. С решението са дадени указания на органа, да се извърши конкретна и индивидуална преценка дали продължаващото съхраняване на личните данни десет години след деянието е все още необходимо и пропорционално.
В изпълнение на съдебното решение, в ГДНП е извършена служебна проверка в информационните фондове за общо ползване в МВР, обективирана в Справка рег. №3286р-43662 от 15.08.2024 г. В нея е посочена информация относно минали/настоящи производства срещу лицето С. С. , както следва:
„извършител“ по ЗМ/ДП № 3006/07.11.2013 Г. НА 09 РУ – СДВР, за деяние по чл.194, ал.1 от НК, кражба;
Наказателно производство – „споразумение – ефективно наказание“ на СРС по НОХД № 8295/2014г., за деяние по чл.194, ал.1 от НК, кражба, наложено наказание „пробация“ за срок от шест месеца, във връзка със ЗМ/ДП № 3006/07.11.2013г. на 09 РУ – СДВР;
Доведени лица – „задържане от полицейски орган“ със Заповед рег. №2889/07.11.2013 г., въведено от 09 РУ - СДВР, на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, за престъпление по чл.194, ал.1 от НК, във връзка със ЗМ/ДП № 3006/07.11.2013г. на 09 РУ – СДВР;
Доведени лица – „задържане от полицейски орган“ със Заповед №641/22.06.2024 г., въведено от 09 РУ – СДВР, на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, за управление на МПС след употреба на наркотици, както и наложени административни санкции по ЗДвП (4 броя АУАН, 3 броя НП, 1 мотивирана резолюция, 6 броя фишове и 1 заповед за ПАМ).
Въз основа на тези данни Директора на ГДНП е издал Заповед №3286з-3066 от 15.08.2024 г., с която повторно е отказано снемането на полицейската регистрация. Изложени са мотиви, че лицето има „профил на нарушител“, както и че извършените нарушения сочат за незачитане на правовия ред и обосновават определянето му като рисково за обществото. Заповедта е връчена на 05.09.2024 г. и оспорена пред АССГ, като по жалбата е образувано адм. дело № 9514/2024 г. С Решение №28357 от 29.12.2024 г. Административен съд – София-град, I отделение, 12 състав, е

отменил Заповед №3286з-3066 от 15.08.2024 г. и е върнал преписката на Директора на ГДНП за ново произнасяне. Съдът е приел, че органът е извършил само формален анализ, неправилно е взел предвид като извършено престъплението по чл.343б, ал.3 от НК без влязъл в сила акт на съда, не е отчел ниската обществена опасност на нарушенията по ЗДвП, извършени за 10-годишен период и не е изложил мотиви във връзка с това как тези данни обосновават съхраняване на информацията.

Така постановеното решение на АССГ е обжалвано от ГДНП пред Върховния административен съд. С Решение №10614 от 29.10.2025 г. постановено по адм. дело №4353/2025 г. ВАС – Пето отделение, е оставил в сила Решение №28357 от 29.12.2024 г. по адм. дело № 9514/2024 г. на АССГ. С решението си ВАС е приел, че преценката на административния орган за висок обществен риск не е подкрепено с никакви доказателства. В мотивите на акта е изложено, че образуваното срещу С. досъдебно производство №3384 ЗМК-1016/2024 г. по описа на 09 РУ – СДВР (пр. пр. № 29204/2024 г. на СРП) за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК е било прекратено с Постановление на прокурор при СРП от 04.07.2025 г. на основание чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК поради липса на съставомерно деяние. Изведено е, че данните за 24-часово задържане за това производство са напълно ирелевантни и не могат да се ползват като аргумент срещу лицето, а нарушенията по ЗДвП не сочат на висок криминален риск, следователно органът не е обосновал необходимостта от продължаване на обработването на данните.

След връщане на преписката, с писма с рег. №3286р-60376 от 21.11.2025 г. и рег. №3286р-4123 от 23.01.2026 г., Директора на ГДНП е наредил на СДВР да бъде извършено разширено проучване и изготвяне на характеристична справка и становище относно необходимостта от съхраняване на данните, като е указано, че същите следва да бъдат изпратени в ГДНП в най-кратки срокове.

Съобразно дадените указания, полицейски инспектор от 09 РУ – СДВР е изготвил Характеристична справка с рег. №3384р-6432 от 10.02.2026 г., в която е посочено, че С. е [дата на раждане] , живее с родителите си в [населено място],[жк], [жилищен адрес] не е женен, няма деца, към момента е безработен, като за последно е работил по трудов договор като барман във фирма „Ареа Бар Груп“ ООД до 19.09.2022 г.. Посочено е още, че няма регистрирани фирми на свое име, но притежава товарен автомобил марка „Ш. Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Сочи се, че има невръчени/незаплатени фишове по ЗДвП и не е напускал страната през последната година. В обобщение е изложено, че според проведени оперативни мероприятия и беседи „лицето поддържа контакти с лица от активния криминален контингент и не се ползва с добро име в квартала“, като не са конкретизирани имена на лица, дати, места, събития, сигнали от граждани или образувани оперативни дела.

С писмо с рег. №513р-21584 от 24.02.2026 г. Зам.-директора на СДВР е изпратил справката в ГДНП със становище да не се снема регистрацията, позовавайки се най-общо на правомощията на МВР по чл.6 от ЗМВР.

Въз основа на горното, временно изпълняващият длъжността директор на ГДНП е издал оспорената в настоящото производство Заповед №3286з-1283/06.04.2026 г. В обстоятелствената част на заповедта органът е възпроизвел данните за регистрацията от 12.11.2013 г. и приключването на НОХД № 8295/2014 г. със споразумение, като е посочил, че деянието по чл.194, ал.1 от НК е тежко престъпление по смисъла на чл.93, т.7 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от 3 до 10 години“ и че „давността по чл.81, ал.3, вр. чл.80 от НК за деянието не е изтекла към момента на издаване на акта. Административният орган е приел, че настъпилата реабилитация по право не води автоматично до снемане на регистрацията, а отразените в характеристичната справка житейски обстоятелства, определят личността на С. като „високорискова за обществото“. Предвид това е счел, че съхраняването на личните му данни в

информационните масиви на МВР остава абсолютно необходимо за целите на противодействието на престъпността, оперативно-издирвателната дейност и националната сигурност по чл.6 от ЗМВР и е отказано снемането на полицейска регистрация №8403 от 12.11.2013 г.
Заповедта е връчена на пълномощника на жалбоподателя, адв. Н. на 21.05.2026 г. Жалбата срещу нея е подадена на 02.06.2026 г.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед №3286з-1283/06.04.2026 г. на ВПД Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация №8403/12.11.2013 г. по описа на 09 РУ – СДВР, извършена на С. З. С..
Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта. Насочена е срещу годен за оспорване административен акт, като видно от представените доказателства същата е подадена и в срок. Лицето е уведомено за издадената заповед на 21.05.2026 г., а жалбата е подадена на 02.06.2026г. Следователно същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е и основателна.
Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – за компетентност на издалия го орган, спазване на установената форма, съответствие с административнопроизводствените правила, материалния закон и целта на закона.
Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.68, ал.6, вр. чл.29, ал.1 от ЗМВР полицейската регистрация се снема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни или от оправомощени от него длъжностни лица. Със Заповед №8121з-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи валидно е оправомощил директора и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация. Към датата на издаване на акта длъжността директор на ГДНП е изпълнявана временно от главен комисар Е. П., поради което актът изхожда от надлежно овластен административен орган.
На следващо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и същата съдържа всички изискуеми по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, в това число фактически и правни основания. Не се констатират и извършени при постановяване на оспорения акт съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.
По приложението на материалния закон съдът намира следното:
Съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Според ал.2 на същия законов текст в приложимата му редакция, полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал.1, която се осъществява при условията на този закон.
Съхранението от полицейските органи на лични данни и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл.1, §1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Съгласно чл.4, § 1, б.„в“ от същата, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба

изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл.4, §1, б.„д“ от Директива 2016/680 държавите членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.
Разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗМВР определя правомощията, които имат органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, като ал.2 на същия законов текст изрично предвижда, че сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.
В чл.26, ал.2 ЗМВР е предвидено, че редът за обработване на личните данни се определя с инструкция на министъра на вътрешните работи. В тази връзка е издадена Инструкция №8121з-1280 от 7.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи. В чл.7, ал.1 от същата, в сила от 25.12.2025 г. е предвидено, че когато сроковете или обстоятелствата за изтриване на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им не са определени в нормативен акт или със заповед на министъра на вътрешните работи, срокът за съхранение е 50 години от започване на обработването, а срокът за периодична проверка е 5 години.
Съгласно чл.27 от ЗМВР, данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл.68 от ЗМВР, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.
Във връзка с изр. първо на чл.26, ал.2 от ЗМВР е издадена Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Според чл.2, ал.2 от Инструкцията, целта на обработката и съхранението на тези лични данни е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред.
Текстът на чл.3 от инструкцията регламентира обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.
В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни - биометрични и генетични данни за лица,

осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработван. СЕС изрично подчертава, че не за всички осъдени лица рискът от повторно въвличане в престъпна дейност е еднакъв, като фактори като естеството и ниската тежест на деянието, липсата на рецидив и настъпилата реабилитация след определен период без нови нарушения сочат на по-нисък обществен риск и налагат скъсяване на периода на съхранение на данните. Това тълкуване се прилага последователно и в трайната практика на Върховния административен съд.
Предвид изложеното в цитираното решение на СЕС и константната съдебна практика на ВАС следва да се приеме, че при всяко искане за снемане на полицейска регистрация административният орган е длъжен да извърши реална, задълбочена и индивидуализирана преценка на пропорционалността на продължаващото съхранение. Органът следва да съпостави важността на преследваната от закона цел с тежестта на ограничението върху основните права на лицето, като отчете: характера и тежестта на престъплението, изтеклия период от извършването му и от изтърпяване на наказанието, настъпилата реабилитация, липсата на нови престъпления от общ характер и актуалния рисков профил на дееца. Следва да се посочи, че липсата на изрично посочване на реабилитацията в националния текст на чл.68, ал.6 от ЗМВР не освобождава органа от това задължение, нито позволява постановяване на автоматичен отказ.
От горецитираната правна уредба се налага изводът, че обработваната в информационните фондове на МВР информация е основен източник на данни за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер. Също така, тази информация подпомага реализирането от органите на МВР на поставените цели по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Събирането, съхраняването и обработването на тази информация обаче, във всички случаи е задължително да става при спазване на предвидената национална и международна уредба, като в пълна степен се гарантират и защитават правата и интересите на гражданите. Следва да се постигне равновесие между личните и обществените интереси, което да позволи да се гарантира както сигурността на обществото, така и правата и свободите на отделната личност.
Необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел следва да бъде установявана във всеки конкретен случай, като се отчита рискът, който представлява осъденото лице, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението, изминалия период от време и липсата на извършени последващи престъпления.
В случая ответникът е приел, че независимо от настъпилата реабилитация по право във връзка с присъда, постановена по НОХД № 8295/2014 г. по описа на СРС за престъпление по чл.194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, липсва правно основание за снемане на полицейска регистрация на С. З. С.. Твърдяната необходимост от съхраняването и обработването на личните данни на С. с цел противодействие на престъпността и опазване на обществения ред съдът намира за необоснована и недоказана. Изложените доводи, че продължаването на обработването на тези данни е необходимо за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото, настоящата инстанция намира за бланкетни и неподкрепени с доказателства и данни касателно конкретното лице, субект на

полицейската регистрация. Проверката, освен предвидените в чл.3 от Инструкция № 8121Iз-748/20.10.2014 г. основания, трябва да включва събиране и анализ на обширен кръг от данни, свързани с личността на субекта на данните - естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, възрастта, на която е било към момента на деянието, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, изтеклия период от време към момента, както и всички други особени обстоятелства, които са известни на органа, относими към това лице. Съдът намира, че макар и тези въпроси да са обсъдени, при постановяване на атакуваната заповед, изведените изводи са необосновани и неподкрепени с доказателства.

В мотивите на процесната заповед от страна на органа е посочено, че деянието на С. е „тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от 3 до 10 години“. Следва да се отбележи обаче, че престъплението по чл.194, ал.1 от НК, за което жалбоподателят е бил регистриран и осъден, е наказуемо с лишаване от свобода до осем години, поради което по силата на чл.93, т.7 от НК /изискващ минимум над 5 години лишаване от свобода/ то не съставлява тежко престъпление. Нещо повече, при одобряване на споразумението СРС е приложил чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК и е заменил наказанието с шест месеца пробация предвид ниската стойност на предмета (305 лв. / 155,94 евро) и пълното възстановяване на вредите, което безусловно разкрива изключително ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца.

На следващо място в мотивите, абсолютно неоснователно и правно несъстоятелно органът се е позовал на обстоятелството, че давността за наказателно преследване по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80 от НК не е изтекла към момента на издаване на процесната заповед. Разпоредбите за давността по чл. 80–81 от НК уреждат погасяването на наказателното преследване преди постановяване на окончателен съдебен акт. В случая наказателното производство е приключило с влязъл в сила съдебен през 2014 г. Наказанието е изтърпяно през 2015 г., като през 2018 г. е настъпила пълна реабилитация по право по чл. 86, ал. 1, т. 2 от НК за жалбоподателя. Предвид това, при позоваването на давност за преследване при отдавна приключило и реабилитирано осъждане, може да се счете, че е налице превратно мотивиране на акта.

По отношение на изведеното от страна на административния орган, че С. представлява „високорискова личност за обществото“, настоящият състав счита, че този извод е изцяло декларативен и не е подкрепен с никакви доказателства. Органът е черпил аргументи от Характеристична справка с рег. № 3384р-6432 от 10.02.2026 г., в която са вписани житейски обстоятелства, а именно: че лицето не е женено, няма деца, към момента е безработно и притежава лек автомобил. Следва да се посочи, че тези обстоятелства са изцяло неутрални, като не съставляват никаква индиция за криминален риск. Вписаното в справката общо твърдение за „контакти с лица от активния криминален контингент“ е останало неподкрепено с нито едно конкретно фактическо установяване, като липсват посочени лица от „криминалния контингент“, дати, места или данни за образувани оперативни дела или преписки в тази връзка. При постановяване на отказа са взети предвид и наложените санкции по Закона за движението по пътищата /фишове и АУАН/ на С. С.. Тук обаче, следва да се отбележи, че нарушенията на правилата за движение по пътищата са административни правонарушения с несравнимо по-ниска степен на обществена опасност от престъпленията по НК /в този см. Решение № 7762 от 09.07.2026 г. по адм. д. № 2509/2026 г. на ВАС и Решение № 10614 от 29.10.2025 г. по адм. д. № 4353/2025 г. на ВАС/. Тези нарушения подлежат на самостоятелна административна санкция, като следователно са изцяло неотносими към преценката за необходимостта от запазване на полицейска регистрация, която се извършва само за умишлени престъпления от общ характер.

Доколкото производството за престъпление по чл.343б, ал. 3 от НК е било окончателно прекратено от СРП на 04.07.2025 г. поради липса на престъпление, това обстоятелство по силата на изричните указания на ВАС не може да се третира като фактор за риск, както е прието от страна на органа. Също така не се установяват други обстоятелства, поради които да се приеме, че жалбоподателят представлява риск за обществото.
Предвид горното съдът намира за необоснован направения от ВПД Директора на ГДНП извод за наличие на необходимост от обработването на процесните лични данни към настоящия момент.
Обжалваната заповед не съответства и на целта на закона да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679, както и във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване.
Предвид изложеното заповедта следва да бъде отменена и на основание чл.173, ал.2 от АПК административната преписка да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените с мотивите на настоящото съдебно решение указания по тълкуване и прилагане на закона.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер на 5,11 евро, доказани за заплатена държавна такса. С решението разноски не се възлагат по отношение на осъщественото процесуално представителство, тъй като до приключване на устните състезания пред АССГ не са представени доказателства за договорено и заплатено възнаграждение за защитата, осъществена от адв.Н..
Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 52-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №3286з-1283/06.04.2026 г. на ВПД Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация №8403/12.11.2013 г. по описа на 09 РУ – СДВР, извършена на С. З. С..
ИЗПРАЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за произнасяне по искания с вх. рег. № 328605-162 от 24.10.2023 г. по описа на ГДНП – МВР и вх. рег. № 513000-72121 от 24.10.2023 г. по описа на СДВР от С. З. С., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящото решение.
ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на С. З. С. сумата от 5,11 евро, представляваща направените по делото разноски.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: